

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 384-1904)

Originalt emne

Fattigvæsen

Fattigvæsen/Fattigvæsenets Personale

Uddrag fra byrådsmødet den 27. april 1905 - side 1

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 384-1904)

Der forelaa Indstilling fra Udvalget for Fattigvæsenet angaaende en fra Tapetserer Vilhelm Chr. Fabian modtaget Besværing over Fattiginspektøren.

Marthin Hansen bemærkede, at Klageren var én Fattigvæsenet meget vel bekendt Person, idet han i en Aarrække havde forvoldt dette baade store Udgifter og mange Besværligheder, for Tiden skyldte han saaledes Kommunen 1378 Kr. 34 Øre. Efter hvad der var oplyst ved Forhandling med Fattiginspektøren, indeholdt Klagerens Beskrivelse af, hvad der var forefaldet mellem ham og Inspektøren mange Overdrivelser og Unøjagtigheder, og Udvalget havde, da det skønnede, at der ingen Grund var til at laste Inspektøren for hans Optræden ved den omhandlede Lejlighed, ladet ham tage den af ham affattede Redegørelse tilbage og foreslog, at man overfor Klageren indskrænkede sig til at give ham Meddelelse om, hvad han skyldte Kommunen, hvilket han søgte Oplysning om den Dag, hans Sammenstød med Inspektøren fandt Sted.

Samuelson vilde gærne tro, at den foreliggende Klage var overdreven og unøjagtig, men det var ikke første Gang, der blev klaget over Fattiginspektøren af dem, der søgte ham i denne Egenskab. Inspektøren havde ikke nogen behagelig Optræden over for Folk, og Taleren skulde henstille, om man ikke kunde opfordre Inspektøren til saavidt muligt at forandre sin Maade at optræde paa over for dem, der maatte henvende sig til ham.

Harald Jensen var bekendt med de af den foregaaende Taler berørte Klager, der mange Gange havde naaet ogsaa hans Øre, men han maatte erkende, at han ved at anstille nærmere Undersøgelse af dem, var kommet til den Overbevisning, at Inspektøren vel kunde være lidt kort og bestemt i sin Optræden, men han lod det ikke mangle paa Høflighed over for dem, der havde Krav derpaa. Det kunde heller ikke være andet end, at en Mand, hvem Folk Gang efter Gang søgte at føre bag Lyset, efterhaanden blev noget reserveret i sin Modtagelse af dem, der søgte om Hjælp, og ret bestemt i sin Behandling af dem. Der var sikkert hverken i den foreliggende Sag eller i andre Tilfælde noget, man med Rette kunde bebrejde Inspektøren. Hvem man end fik til at beklæde den Stilling, han indtog, vilde der blive klaget over ham.

Marthin Hansen nærede ganske den samme Anskuelse som Harald Jensen, at det laa i selve den Stilling, som Fattiginspektøren beklædte, at han ikke kunde være alt for imødekommende over for Folk; han var iøvrigt ogsaa saa stærkt optaget med Arbejde, at han ikke kunde forhandle ret længe med hver enkelt, men maatte se at blive færdig med dem hurtigst muligt. Netop ved sin bestemte Optræden og sin grundige Undersøgelse af de Vedkommendes Forhold havde den nuværende Inspektør sikkert sparet Kommunen for mange Udgifter, der ellers var kommet den til Skade.

Jacob Jensen var sikker paa, at Inspektørens Behandling af Klageren var dikteret af hans Kendskab til denne, der vist adskillige Gange havde overhængt ham. Iøvrigt forstod han udmærket, at en Stilling som en Fattiginspektørs nødte en Mand til at være paa sin Post over for dem, der ønskede Understøttelse. Naturligvis vilde det jo være rart, om en Fattiginspektør kunde være paa een Gang reserveret og venlig i sin Optræden over for de Paagældende, men det kunde vel være vanskeligt nok.

Laursen ansaa det for at være af størst Betydning, om en Fattiginspektør var i Besiddelse af tilstrækkelig Retfærdighedsfølelse, og denne Egenskab besad - saavidt ham bekendt - den nuværende Inspektør.

Schourup havde kendt Fattiginspektøren i lang Tid, og han maatte vel indrømme, at denne tilsyneladende var noget mut i sit Væsen, men dette tabte sig ganske, naar man talte nærmere med ham. Han betragtede Inspektøren som en Mand, Kommunen kunde være udmærket tjent med; han var retfærdig overfor de Fattige, og undersøgte deres Forhold meget grundigt.

Samuelson lagde - som sagt - ingen Vægt paa den nu foreliggende Klage, men de mange

andre Klager, han havde hørt over Inspektøren, havde gjort ham noget betænkelig. Naar imidlertid Fattigudvalget var saa godt tilfreds med ham, maatte det vel være Klagerne, der havde Uret.

Nørgaard var enig med de Talere, der havde udtalt sig rosende om Inspektøren, der sikkert baade som Embedsmand og Menneske var en fortræffelig Mand.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

